

เจ้าเวรเจ้าพร
ยดต 法
ปัจฉิมวัย
24

สุยจยา MM 谁家 MM เจียน
เกาลัดเดือนสิบสอง แผล

ขอขอบคุณ

มากกว่ารัก

คือทุกสิ่งที่เชื่อมโยงใจไว้คู่กัน

Copyright © 2010

แจ่มใสขอส่งมอบความรัก
และแบ่งปันความสุขให้เต็มพื้นที่ในใจคุณ

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวความสุข กับ มากกว่ารัก ได้ที่
www.facebook.com/morethanlovebook

แนะนำตัวละคร

* หลัวเว่ย

แพทย์นิติเวชที่เก่งกาจ ทะลุมิติมาอยู่ในร่างของ 'คุณหนูใหญ่สกุลหลิว' ต่อมาหนีออกจากตระกูล แล้วปลอมตัวเป็นบุรุษใช้ชีวิตอยู่ภายใต้ชื่อ 'ท่านหลิว' กำลังภายในสูงส่ง การชันสูตรล้ำเลิศ ไชยคติประหนึ่งเทพเซียน

* หลิวเสี่ยวหลี่

บุตรชายของหลัวเว่ย ฉลาดหลักแหลม อุปลินัย ร่ำรวย เป็นผู้ช่วยเหลือของหลัวเว่ย ทั้งความสามารถ ด้านการใช้อาวุธลับยิ่งเหนือชั้นกว่ามารดา

* หรงหลิง

อ๋องสาม บิดาของหลิวเสี่ยวหลี่ ดำรงตำแหน่ง ผู้บัญชาการหน่วยเงินเก็บ นิสัยเย็นชา โหดเหี้ยม มีฉายาว่ามัจจุราช

* หรงซู่

อ๋องเจ็ด อดีตว่าที่สามีของหลัวเว่ยที่ถูกหลัวเว่ย หนีงานแต่ง ความสามารถโดดเด่น กุมอำนาจ ในราชสำนักกิ่งหนึ่ง เป็นคู่แข่งขององค์รัชทายาท

* เงินจู

นกสีดำนินทที่ข้ามมิติมาพร้อมกับหลัวเว่ย ในยุคโบราณได้ชื่อว่าเป็นนกอัปมงคล และ ถูกเรียกว่า 'อูซิง' สามารถสื่อสารกับหลัวเว่ย และหลิวเสี่ยวหลี่ได้

* โหลวเสวี่/มู่ลาเสวี่ องค์หญิงแคว้นเงินหยางที่ได้รับมอบหมายให้
ทำภารกิจชิงวัตถุศักดิ์สิทธิ์ของแคว้นที่ถูกขโมยไป
กลับคืนมา

* อาบี้ ภูเขียวตัวเล็ก สัตว์เลี้ยงของโหลวเสวี่ที่ต่อมา
ไปอยู่กับหรงเยี่ย

* หลี่ฉิน คุณชายจอมझेเพลที่ลอบคบชู้กับหลิวเยวี่ ต่อมา
ถูกขับไล่ออกจากตระกูล

* หลินอ๋อง อ๋องที่ตามล่าหาสมบัติที่ซากเมืองร้าง โดยได้รับ
ความช่วยเหลือจากหลี่ฉิน

Copyright © 2010 by Pearson Education, Inc. All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or by any information storage and retrieval system, without permission in writing from Pearson Education, Inc.

1601

ลัคนาเล็งนํมมาจากนลัคนาเวทังกัน

"หิ" สตรีชุดดำหวัระหยัน นางหรีตาลง ทันไดนั้นก็ขัดกระป๋าว
ในมือรุกคืบเข้ามา

หลิวเสียวหลี้ยัดทรงเยี้ยใส่อกไก่อต้้นที่กำลังทำหน้ามึนง สะกิด
ปลายเท้า หันไปหักกิ่งกกในทะเลสาบมาใช้ต่างอาวุธ เข้ารับมือกระป๋าว
ที่โจมตีเข้ามาตรงๆ

เวลาเดียวกันนี้ในห้องหนังสือ

อวันจิวบิดาของไก่อต้้นเอ่ยด้วยน้ำเสียงมิสู้ดี "แท้จริงตอนเห็น
คนกลุ่มนั้นครั้งแรกพวกเราก็รู้สึกถึงความผิดปกติแล้ว พวกเขาไม่ใช่
ทหารทางการ ดูเหมือนพวกโจรถ่อยมากกว่า พวกเราสกุลอวันตั้งรกราก
ที่เมืองเทียนสื่อมาสืบกว่าปี โจรที่ทำมาหาเลี้ยงชีพในค่ายโจรบนภูเขา
ละแวกนี้รูปร่างหน้าตาเป็นอย่างไร พวกเราล้วนขัดแจ้ง แต่คนกลุ่มนั้น

นับว่าไม่คุ้มหน้าอย่างแท้จริง ข้าจึงคิดว่าไม่น่าจะเป็นโจรถ่อย"

อวินจิวกล่าวจบ ท่านอาสามก็เอ่ยว่า "สตรีแบบบางอรรชร บุรุษ
สูงใหญ่กำยำ ข้ารู้สึกว่าคุณสวยพวกนอกด่านมากกว่า"

กลุ่มคนที่พวกเขา กำลังปรึกษาหารือกันคือกลุ่มผู้รู้ยุทธศาสตร์ความเป็นมา
ไม่แน่ชัดที่ระยะนี้จู่ๆ ก็ปรากฏตัวในเมืองเทียนสี้อย่างไรเหตุผล

สกุลอวินที่มายังอำเภอไหลเฉิงเป็นทายาทของเผ่าหมาป่า พวกเขา
พำนักอยู่ที่เมืองเทียนสี้อยู่ชั่วคราว แม้จะปกปิดชื่อแซ่ แต่อย่างไรเสีย
ด้วยภูมิหลังไม่ธรรมดาสามัญ ครั้งก่อนที่องค์กรของจวนรู้เจียงฮอง
มาสืบหา จึงมองอีกฝ่ายออกตั้งแต่แวบแรก กระทั่งยังเป็นหัวองค์กรเหล่านั้น
อีกเป็นเวลาหนึ่งเดือนเต็ม ครั้งนี้ก็เช่นกัน

คนแรกที่สังเกตความผิดปกติได้คืออวินจิว เขาเห็นว่ามีคนต่างถิ่น
หน้าไม่คุ้นสองสามคนมาที่ร้านของตนเอง พกอาวุธติดตัว จับตาดูร้านวันซึ่ง
ที่อยู่ฝั่งตรงข้ามตาโมกะพรึบ ยิ่งกว่านั้นยังมาต่อเนื่องถึงสามวันติด

อวินจิวแจ้งเรื่องนี้ให้คนในเผ่าทราบ พร้อมทั้งบอกต่อร้านวันซึ่งกับ
ร้านหนังสือไถลี่ซึ่งตั้งอยู่ข้างกันให้คนสกุลหยางระมัดระวังตัวมากหน่อย

มีคนคิดว่าวันถัดมาก็เกิดเรื่องที่ร้านหนังสือไถลี่แล้ว ป้ายแขวน
ที่หน้าประตูร้านหล่นลงมาทับเท้ายายเฉาที่เดินผ่านจนบาดเจ็บ

เรื่องนี้สร้างความโกลาหลไม่น้อย ยามนั้นอวินจิวตกใจเป็นการใหญ่
รีบร้อนเข้าไปช่วย เมื่อได้สติอีกครั้งก็พบว่าพวกคนต่างถิ่นในร้านไม่อยู่แล้ว

เรื่องนี้เดิมเป็นเรื่องเล็ก คนหายไปโดยที่ไม่สร้างความเสียหายอะไร
ย่อมไม่ควรคิดมาก

แต่ไหนเลยจะรู้ วันต่อมาผู้รู้ยุทธศาสตร์เหล่านั้นก็ปรากฏตัวอีก ครั้งนี้
จำนวนคนหายไปสอง ตอนอวินจิวยกอาหารไปให้ยังพบด้วยว่าแขนของ

หนึ่งคนในนั้นบาดเจ็บมีเลือดซึมออกมา

"คนเหล่านั้นพำนักที่โรงเตี๊ยมเล็กๆ ทางเหนือของเมือง แรกเริ่มมีทั้งหมดสิบเจ็ดคน ยามนี้เหลือเพียงสี่คน เป้าหมายไม่ชัดเจน กระนั้นเห็นชัดว่ามาที่อำเภอไหลเฉิงเพื่อกระทำเรื่องดำช้าที่จะถูกผู้คนพบเห็นไม่ได้ อย่างแน่นอน ทว่าเพราะตั้งแต่ต้นจนจบพวกเขาไม่ข้องแวะกับคนในเผ่าเราเลย ส่งผลให้พวกเราเองก็ไม่ทราบเป้าหมายของพวกเขา"

"พวกเจ้ากลัวว่าพวกเขาจะมาจากเมืองหลวง?" จื๋นนานจึงถามในจังหวะอันเหมาะสม

อวิ้นจิวพยักหน้า "ที่แรกพวกเรากำลังเรื่องนี้ เมาต้นส่งจดหมายกลับมา...อ้อ เจริญนะ เขาบอกว่าจวนผู้มีอำนาจราชศักดิ์ในเมืองหลวง กำลังยุ่งวุ่นกับเรื่องซากเมืองร้างของถิ่นฐานบ้านเกิดกัน พวกเราจึงนึกว่าถูกพบร่องรอยโดยไม่ระวังจนผู้สูงศักดิ์จากเมืองหลวงไล่ตามมาถึงที่นี่ แต่ต่อมาดูอย่างไรก็ไม่คล้าย คนพวกนั้นมีทั้งบุรุษและสตรี ที่สำคัญคือล้วนแข็งแกร่งเกินไป"

บุรุษวัยกลางคนอีกคนกล่าวเสริม "คำพูดคำจากระโชก ท่วงทีหยาบคาย คล้ายพวกโจรเถื่อนหรือทหารเร่ร่อนนอกด่าน แต่ก็ดูเหมือนไม่ใช่ทั้งคู่"

"มิผิด" ท่านอาสามเอ่ย "พวกเขาอาจปฎิกริยาหยาบคาย ทว่าสวมอาภรณ์หรูหรา ใช้จ่ายมือเติบ ไม่ว่าโจรเถื่อนหรือคนนอกด่านล้วนไม่ร่ำรวยเพียงนี้ ยิ่งกว่านั้นพวกเขาเข้าเมืองมาเพราะเหตุใดกันแน่ จับตาดูร้านวันเซียงเพื่อสิ่งใด หอปาหยางมีแต่ร้านตำราร้านหนังสือ เหล่าบัณฑิตปัญญาชนจะไปเกี่ยวข้องกับพวกเขาได้"

จู่ๆ คนกลุ่มนี้ก็มาเยือน ข้าจำนวนคนยังลดลงทุกวัน ชวนให้ไม่อาจวางใจได้จริงๆ

ขณะที่ทุกคนกำลังตกเตียง จี๋หนานเจิงก็หันไปมองหรงหลิง ต่อให้ไม่ชอบหลานเขยผู้นี้อย่างแท้จริง แต่ไม่อาจกล่าวได้ว่าด้านเล่ห์เหลี่ยมกลวง เจ้าหนูนี้มีประโยชน์อย่างยิ่ง

"เจ้าคิดเช่นไร" จี๋หนานเจิงถามหรงหลิง

หรงหลิงเท้าแขนข้างหนึ่งกับที่เท้าแขน เคาะปลายนิ้วกับโต๊ะด้านข้าง แล้วส่ายหน้า

จี๋หนานเจิงย่นคิ้วอย่างไม่พอใจ

หรงหลิงกล่าวว่า "ในเมื่อคาดเดาที่มาที่ไปไม่ได้ เหตุใดจึงไม่จับมาสอบสวนเล่า"

คนสกุลอวีนพลันประหม่าเล็กน้อย "นี่ออกจะผิดต่อหลักเหตุผลอยู่บ้างหรือไม่"

คนเหล่านั้นเพียงดูน่าสงสัย ทว่าไม่ได้ทำอะไร จู่ๆ พุ่งไปลักพาตัวมานี้มิใช่การกระทำที่ป่าเถื่อนเกินไปหรอกหรือ

หรงหลิงกลับแสดงสีหน้าราวกับเป็นเรื่องสมเหตุสมผลยิ่ง "ใส่ความว่าพวกเขาลักขโมย จากนั้นจับขังคุกใหญ่สอบสวน นี่นับว่าป่าเถื่อนที่ใด มิใช่ถูกต้องตามหลักเหตุผลหรือ"

ทุกคนล้วนนิ่งเงียบ

จู่โจมซงกลับสูดหายใจลึก ชิงตาใส่ลูกศิษย์อย่างแค้นใจที่ไม่สามารถหลอมเหล็กให้เป็นเหล็กกล้า แล้วพองพื้ใหญ่จี้

"ล้วนเลียนแบบมาจากหลิวเว่ยทั้งสิ้น เมื่อก่อนเขาเป็นเด็กซื่อตรงมากแท้ๆ"

จี๋หนานเจิงระอึกระอ่วนเล็กน้อย ประเด็นหลักคือประโยชน์ของหรงหลิงแฝง 'ความเป็นหลิวเว่ย' ชัดเจนเกินไป เรื่องความคิดชั่วร้ายเช่นนี้

หลิวเว่ยเซี่ยวชาญเป็นที่สุดจริง ๆ

ในยามที่ทุกคนกำลังรู้สึกสับสนนั่นเอง จู่ๆ เสียงเคาะประตูก็ดังขึ้น
ภรรยาอวันจึงไปเปิดประตู เห็นบ่าวรับใช้ของคฤหาสน์หนึ่งกอง
หอบหายใจหนักพลางชี้ไปยังทิศของเรือนข้างแล้วเอ่ยว่า "มะ...มีคนฆ่ากัน"

คนในห้องพลันตื่นตระหนก เหล่าบุรุษลุกขึ้นพร้อมกันแล้วชิงชุดหน้า
ไปก่อน ก้าวเร็วๆ ตามทิศที่บ่าวรับใช้นำทาง

ทรงหลังตามไปด้วย เพราะหลังประตูเปิดเขาพบว่าหลิวเสี่ยวหลีกับ
ทรงเยี่ยไม่อยู่ในลานเรือน โกวตันเองก็ไม่อยู่เช่นกัน

ณ ศาลากลางทะเลสาบ ด้านหลังเรือนข้าง

ยามนี้มีคนรวมกันแน่นขนัด นายท่านผู้เฒ่าหนึ่งองค์อยู่ที่นี้ มี
บ่าวรับใช้สองคนคอยประคอง ท่าทางอ่อนแอจะล้มไปได้ทุกเมื่อ

"นายท่านผู้เฒ่า เกิดเรื่องอะไรขึ้น" คนสกุลอวันที่เร่งรุดมาถาม
อย่างร้อนใจ

นายท่านผู้เฒ่าหนึ่งชี้ไปที่ศาลาลงนั้นด้วยมือสั่นเทา จากนั้นก็
โคลงศีรษะ เอ่ยไม่ออกแม้สักประโยค

คนสกุลอวันไม่ได้คำตอบ กลุ่มคนรีบตรงไปยังจุดที่อีกฝ่ายชี้ไปเมื่อครู่
ทรงหลังอยู่หน้าสุด มองปราดเดียวก็เห็นหลิวเสี่ยวหลีที่เนื้อตัวเต็มไปด้วย
เลือด วันนั้นเด็กชายสวมเพียงเสื้อแนบกายสีขาวนวล ยามนี้เสื้ออาบเลือดไป
กว่าครึ่ง อีกทั้งยังมีรอยเลือดกระเซ็นมาเลอะใบหน้า

อีกมุมหนึ่ง โกวตันอุ้มทรงเยี่ย ทั้งร่างแน่นิ่งประหนึ่งจิตวิญญาณ
หลุดลอยไปแล้ว ขณะทรงเยี่ยที่นั่งในอ้อมแขนเขากำลังแกะห่อลูกกวาด
ผลชานจาในอกเสื้อกิน ใบหน้าเล็กอิมเอิบ แลดูทั้งน่ารักและไร้เดียงสา

"เกิดอะไรขึ้น" หรงหลังถามหลิวเสี่ยวหลี

หลิวเสี่ยวหลีชี้ไปที่ทะเลสาบพลางตอบว่า "พวกเรามาดูปลาในสีทองกัน นึกไม่ถึงว่าใต้น้ำจะมีคนซ่อนตัวอยู่สองคน ทั้งร่างแผ่ลื่นอายุโหดเหี้ยม เห็นชัดว่าเพิ่งฆ่าคนมา ข้าไม่รู้ว่าพวกเขาผ่านทางมาหรือตั้งใจซ่อนตัว พวกเราคิดไปจากที่นี่แต่กลับเข้าไปก้าวหนึ่ง พวกเขาขึ้นตลิ่งมาไม่พูดพริ้ว ทำเพลงก็จู่โจมพวกเรา ข้าได้แต่..."

"ฆ่าพวกเขาหรือ" หรงหลังขมวดคิ้ว

หลิวเสี่ยวหลีส่ายหน้า "ไม่ใช่ะ ไม่ใช่ ข้าสู้จนฝ่ายนั้นบาดเจ็บไปหนึ่งอีกคนหนึ่งหอบร่างพรรคพวกหนีไปได้ ข้ากลัวพวกเขายังมีพวกพ้องอีก ไม่กล้าไล่ตามไป เกรงว่าหรงเยี่ยจะเป็นอันตราย จึงได้แต่มองดูพวกเขาหนีไปเฉยๆ"

หรงหลังหยิบผ้าสีฟ้าขึ้นมาเช็ดหน้าหลิวเสี่ยวหลี เมื่อเช็ดรอยเลือดบนหน้าเด็กน้อยจนสะอาดก็หันไปมองหรงเยี่ยที่กำลังกินลูกกวาด

หลิวเสี่ยวหลีร้องเสียงเบา "ข้าจับใจัวใจัวเปี้ยงหลบแล้ว นางน่าจะไม่เห็นอะไรทั้งสิ้น"

สมัยเด็กหลิวเสี่ยวหลีโตมาพร้อมกับศพ เขาเห็นเลือด ลูกปลากะตุกมาตั้งแต่ยังเยาว์ แต่หรงเยี่ยไม่เหมือนเขา หรงเยี่ยไม่ชอบตำราแพทย์ ไม่ชอบร่างกายมนุษย์ เด็กทั่วไปเมื่อเห็นภาพฉากเช่นฆ่าอย่างโหดเหี้ยม อาจเกิดเป็นปมในใจ หากร้ายแรงยิ่งจะเก็บไปฝันร้าย เมื่อครู่หลิวเสี่ยวหลีลงมืออย่างระมัดระวังยิ่ง และเพราะเก็บงำมือไม่เช่นนั้นจึงปล่อยสองคนนั้นหนีรอดไปได้ หากไม่แล้วหากแสดงฝีมือเต็มที่ เขามีหรือจะปล่อยให้ฝ่ายตรงข้ามได้มีโอกาสหนี

1602
ตรวจอาการแล้วเสร็จแล้ว

"ไม่เป็นไร" ทรงหลังลูบศีรษะบุตรชายพลางเอ่ยว่า "ลำบากเจ้าแล้ว"
หิวเสี้ยวหิวลิ้นส่ายหน้า เอ่ยจริงจัง "ท่านพ่อ พวกเขาคือใครหรือ"
พุ่งเข้ามาที่พวกเขาหรือไม่"

ทรงหลังตีหน้าขมิ้มพลางส่ายหน้า สักพักหนึ่งก็ลุกขึ้นจับมือบุตรชาย แล้วเอ่ยว่า "ไปตรวจอาการยังที่ว่าการกัน"

หลิ่วเสี่ยวหลิ่วตะลึง "อะไรนะ"

"เจ้าบาดเจ็บ"

หลิวเสี่ยวหลีส่ายหน้า "อะ...ข้าไม่ได้บาดเจ็บนี่..."

"เจ้าบาดเจ็บ" หรงหลิงเอ่ยด้วยน้ำเสียงเย็นชา

ครึ่งชั่วโมงต่อจากนั้นทรงหลังักพาบุตรชายไปถึงที่ว่าการอำเภอไหลเฉิง
ท่ามกลางการห้อมล้อมของคนสกุลฉววิน นายอำเภอไหลเฉิงซึ่งถูกลากตัว

ออกมาทำนางนง ก่อนที่เขาจะมองเห็นป้ายอันหนึ่ง

"ปะ...ป้ายคำสังหารของหู่เจียงอ๋อง?" นายอำเภอตัวลั่นสะท้าน
คราหนึ่ง

"ขอพบผู้ว่าการเมืองของท่านด้วย" หรงหลิงเอ่ยขึ้นตามตรง

นายอำเภอตัวลั่นเริ่มขณะถามว่า "ตะ...ได้ทำความเข้าใจอย่างไร"

อำเภอไหลเฉิงขึ้นตรงต่อเมืองเทียนสื่อ ที่ว่าการผู้ว่าการเมืองไม่อยู่ใน
อำเภอไหลเฉิง ทว่าหากมีบุคคลใหญ่โตมาที่อำเภอ หรือเกิดเหตุอะไรขึ้นจน
สร้างความแตกตื่นไปถึงได้ให้ผู้ว่าการเมือง ย่อมหมายความว่านายอำเภอ
อย่างเขาปฏิบัติหน้าที่ไม่เรียบร้อย นายอำเภอไหลเฉิงไม่รู้สถานการณ์แน่ชัด
จึงรวบรวมความกล้า ไม่ว่าอย่างไรก็ต้องถามให้ชัดเจนก่อน

"นี่คือบุตรชายข้า" จู่ๆ หรงหลิงก็เอื้อมมือไปดึงหลิวเสี่ยวหลีออกมา
จากด้านหลัง

หลิวเสี่ยวหลียืนอยู่ตรงนั้นด้วยท่าทางงงัน แขนงหน้าประสานสายตากับ
นายอำเภอไหลเฉิง

นายอำเภอหนึ่งเงยไปครู่ใหญ่ ไม่รู้ว่าควรกล่าวเช่นไรดี

ควรชมว่าเด็กคนนี้น่าเอ็นดู? ค่อยๆ ชมตามลำดับ หรือชมไฉ่ๆ
ไปเลยดีแล้ว มีคำใ้อะไรให้ซ้ำหรือไม่

ขณะที่นายอำเภอกำลังคิดก็พลันได้ยินหรงหลิงเอ่ยว่า "เขาถูกจูโจม
ได้รับบาดเจ็บสาหัสในอำเภอท่าน"

"ปะ...บาดเจ็บสาหัส!" นายอำเภอไหลเฉิงตกใจ หันมองเด็กชายตัวน้อย
ทันที ทว่ามองอยู่นานสองนาน เห็นว่าอีกฝ่ายขาวนวลจ้ำม่ำ แขนขาล้วนอยู่ดี
น้ำเสียงจึงเปลี่ยนเป็นลั้งเล "ปะ...บาดเจ็บสาหัสหรือ"

"นายอำเภอดูแลเรื่องนี้หรือไม่" เสียงบุรุษเย็นชาได้ถามต่อ

นายอำเภอจะเอ่ยอันใดได้ อีกอีกอยู่ครู่หนึ่งก็ปากหน้ารับคำว่า
"ตะ...ดูแลกระมัง"

ทรงหลังขยิบตาให้อวินจิวที่ตามมาด้วย

อวินจิวรีบลากนายอำเภอไปพูดคุยด้านข้าง "คนที่จุใจคุณชายน้อย
พักอยู่ที่โรงแรมเทียนฮี้ทางเหนือของเมือง ทั้งหมดสิบเจ็ดคน มีหญิงมีชาย
พวกเขาหน้าตา..."

หนึ่งเค่อหลังจากนั้นไปประกาศจับสิบเจ็ดใบก็ออกมา

สิบเจ็ดคนนั้นคือคนต่างถิ่นที่อวินจิวสืบพบในตอนแรก สองคน
เป็นคนร้ายจุใจเด็กสามคนที่คฤหาสน์หนึ่งกังก่อนหน้านี้ เพราะสุดท้าย
ได้หลักฐานจากภาพเหมือน ทำให้ยืนยันได้ว่าสองคนที่มายังคฤหาสน์
หนึ่งกังกนั้นแท้จริงเป็นสองคนในสิบเจ็ดคน ดังนั้นไปประกาศจับจึงมี
สิบเจ็ดใบ

อีกด้านหนึ่ง

ไหลชิงคุ้มกันไหลเสวียที่บาดเจ็บ ก้าวเร็วรี่อยู่ในตรอกด้านหลัง
คฤหาสน์หนึ่งกง

เดินไปได้ครึ่งทาง หญิงสาวที่ครึ่งร่างอาบเลือดก็ข่มเลือดเขา
กัดฟันแน่นเอี้ยว "ศิษย์พี่ ท่านกลับไปเถอะ"

ไหลชิงมองดูศิษย์น้องที่ลมหายใจวรินแล้วตีหน้าขี้น "พวกเรา
เสียพี่น้องไปมากมายเพียงนี้ เจ้าจะเป็นอะไรไปอีกไม่ได้"

ไหลเสวียส่ายหน้า "ก็เพราะเสียพี่น้องไปมากเพียงนี้ท่านจึง
ห้ามจากไป ย้อนกลับไปปักหลักอยู่ที่นั่นให้ได้ จึงจะได้พบคนที่พวกเรา
ต้องการ"

"แต่..."

โหลวเสวียกุมข้อมือศิษย์พี่แน่น "ไม่มีเรื่องใดสำคัญกว่าภารกิจ รวมถึงชีวิตข้าด้วย"

โหลวชิงถอนหายใจ คล้ายถูกโน้มน้าวสำเร็จ ดวงตาฉายแววอ่อนล้าเล็กน้อย "คนที่ลงมือเมื่อครู่เห็นชัดว่าเป็นเด็กแต่กลับมีพลังวัตรสูงส่ง วรยุทธ์ล้ำเลิศ คุณหาสน์หนึ่งกงพยัคฆ์หมอบมังกษรซ่อน ข้ากำลังคิดว่า จะเกิดเหตุเปลี่ยนแปลงอะไรแล้วหรือไม่"

โหลวเสวียเงยไป ครุ่นหนึ่งจึงเอ่ยว่า "ไม่ว่ามีเหตุเปลี่ยนแปลงใด พวกเราจำต้องไม่ย่อท้อต่ออุปสรรค ประมือกันหลายครั้ง ฝ่ายตรงข้าม รู้ตัวแล้วว่าพวกเราไล่ตามมากระชั้นชิด ครั้งนี้ต้องชนะเท่านั้น โหลวอัน กับโหลวฮั่นแฝงตัวเข้าไปแล้ว คุณหาสน์หนึ่งกงแห่งนี้เป็นปราการป้องกัน ด้านสุดท้าย ท่านกลับไปตอนนี้อุปสรรคงานกับพวกเขาสองคน จะเกิดเรื่อง กับพวกเขาอีกไม่ได้"

โหลวชิงมองเลือดสดที่ไหลออกจากแขนศิษย์น้อง "เจ้าไม่เป็นอะไร จริงๆ หรือ"

"ข้าไม่เป็นอะไร" โหลวเสวียส่ายหน้า นางผลักโหลวชิงเบาๆ แล้ว หมุนกายก้าวเดินอย่างทุลักทุเล ก่อนผลุดหายเข้าไปในตรอกเล็ก

หลักเหตุผลและความต้องการส่วนตัวดีกันอยู่ในหัวโหลวชิง สุดท้าย ความภักดีต่อผู้เป็นนายก็เอาชนะความรักระหว่างชายหญิง เขาเป็นข้ามก้าแพงคุณหาสน์หนึ่งกงเข้าไปอย่างเงียบงันไร้เสียง แฝงกายเข้าไปในแมกไม้เขียวขจีรกรัศมี จากนั้นก็มุ่งหน้าไปทางทะเลสาบเล็กๆ ตรงเรือนข้างอย่างเชื่องช้า

อีกด้านหนึ่ง ในที่ว่าการอำเภอ

นายอำเภอไหลเฉิงฟังการวิเคราะห์ของอวินจิวแล้วหัวสมองก็บวมพอง
ลึบสนมึนงง

"เสียหัว ทะ...ที่เจ้าพูดเป็นความจริงหรือ" ผ่านไปพักใหญ่ นายอำเภอ
ถึงตามหาเสียงตนเองเจอ แต่ว่าจาที่เปล่งออกมายังคงตะกุกตะกัก

อวินจิวถอนใจกล่าวว่า "เรื่องนี้ได้ทำหรงเป็นคนพูด คนในโรงเมื่อครู
ผู้นั้นเป็นขุนนางเมืองหลวง ทั้งยังเป็นผู้บัญชาการในจวนอ๋อง ความรู้
ความสามารถย่อมมากกว่าพวกเรามิใช่หรือ"

"ตะ...แต่ก่อนหน้านี้ข้าไม่เคยได้รับรายงานทหารจากด่านชายแดนที่ได้
มาก่อนเลย..."

"ไม่ใช่ทางตะวันตก แต่มาจากทางใต้ อำเภอไหลเฉิงตั้งอยู่ในซีเป่ย์*
หากเดินทางขึ้นไปอีกจะเป็นชายแดนของสองแคว้น ยามนี้ที่ชายแดน
ตะวันตกในทะเลทรายเกอปี** ยังมีทัพใหญ่ของทหารชายแดนคุ้มกัน
คอยต่อสู้กับพวกโจรนอกด่านอยู่เป็นพักๆ" อวินจิวคดเสียดลงเอ่ยว่า
"เผ่าอาเออร์ทางตะวันตกอยู่ใกล้เขตแดนแคว้นเราที่สุด เบื้องหลัง
มีห่าเผ่าทะเลทรายสนับสนุนกำลังทหาร เป็นศัตรูอันดับหนึ่งของ
ทหารชายแดนตะวันตกของแคว้นเราเสมอมา ยังดีที่กองทัพบกของเรา
เข้มแข็ง ทั้งยังมีแม่ทัพชราเก๋อคุ่มครองป้องกันด้วยตนเอง เมืองเทียนสี่
ถึงได้สงบสุขร่มเย็นมาหลายสิบปี คนต่างถิ่นที่แฝงตัวเข้าเมืองมาครั้ง
นี้เป็นสายลับจากต่างแคว้นจริงๆ เพียงแต่พวกเขามีเชื้อชาวหนานนอกด่าน
ทว่าเป็นทหารโจรสลัดจากทางทะเลใต้"

นายอำเภอไหลเฉิงพลันตื่นตระหนก "โจรสลัดทางเขตทะเลใต้"

* ซีเป่ย์ หมายถึงพื้นที่ทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือของจีน

** ทะเลทรายเกอปี หมายถึงทะเลทรายโกบี

เกี่ยวอะไรกับพวกเราด้วย เหตุใดต้องเดินทางไกลดั้นด้นข้ามครึ่งจังหววนมาถึงสี่เป่ยของพวกเราด้วย"

"ข้าไม่รู้" อวินจิวตอบ "โจรสองคนที่จุ้โจมบุตรชายของใต้ทำหรงผิวคำคล้า ทั่วกายเต็มไปด้วยรอยแผลพัน ที่นิ้วมือและเล็บล้วนปริแตก ทำทางหายาบกระด้างทะมัดทะแมง หัวหาญเปี่ยมพละกำลัง ใต้ทำหรงบอกว่าทั้งหมดนี้เป็นเอกลักษณ์ของโจรสลัดทางใต้ เพราะตากแดดแรงเป็นเวลานานและร่ร้อนอยู่กลางมหาสมุทรนานปี เอกลักษณ์ของใบหน้าและกิริยาทำทางจึงเด่นชัดกว่าชาวหมานนอกด่าน ด้วยเหตุนี้เมื่อประมือกันใต้ทำหรงก็สามารถวิเคราะห์ที่มาของพวกเขาได้ทันที"

นายอำเภอไหลเฉิงถามเสียงค่อย "ใต้ทำหรงประมือกับพวกเขาแล้วหรือ"

อวินจิวไม่กล้าพูดว่าคนที่ต่อสู้ด้วยคือบุตรชายใต้ทำหรง เด็กน้อยหน้าตาสะอาดสะอ้าน ผิพรรณอิมเอิบนวลงเนียนคนนั้น กลั้วว่าพูดไปนายอำเภอจะยังไม่เชื่อถือ จึงได้แต่ไปปิดโดยไม่กะพริบตา

"มิผิด ใต้ทำหรงผู้นั้นออกโรงถึงได้ช่วยบุตรชายมาจากมือของโจรสลัดได้ ท่านไม่ได้ยินเขาพูดหรือว่าบุตรชายเขาบาดเจ็บสาหัสนะ"

นายอำเภอไหลเฉิงกังขาอยู่ชั่วขณะ เมื่อเห็นอวินจิวไม่คล้ายแต่งเรื่องอยู่จริง ๆ ก็อดไม่ได้ที่จะเริ่มพิจารณาขึ้นมา เขาคิดว่าเมื่อครู่ตนเองเห็นเจ้าหนูน้อยนั้นกระโดดโลดเต้นอยู่หยกๆ นึกว่าผู้อื่นแสร้งป่วย อาจเป็นตอนที่ตื่นเงินเกินไป ยามนี้ฟังอวินจิววิเคราะห์ เด็กคนนั้นที่ภายนอกดูไม่ออกว่าบาดเจ็บคงเป็นเพราะบาดเจ็บภายใน อาการบาดเจ็บภายในถ้าสาหัสขึ้นมาทำให้อายุสั้นได้มากกว่าบาดเจ็บภายนอกเสียอีก เมื่อคิดดังนั้นนายอำเภอก็รู้สึกผิดอยู่บ้าง รีบตบหน้าอกรับรอง

"วางใจเถิด ต่อให้ต้องขุดดินลึกสามซี้ ข้าผู้เป็นนายอำเภอก็จะ...
ขุดโจรต่างถิ่นสิบเจ็ดคนนั้นออกมาให้จงได้!"

คาวบอย

1603

นางเจ็ญมีไม้คานาจริง ๆ นะ

อวินจิวเอ่ยเตือนนายอำเภอ "โจรสลัดจากเขตทะเลใต้มาที่ซีเป่ย์ของพวกเรา เรื่องนี้ร้ายแรงยิ่งนัก ท่านรายงานต่อผู้ว่าการเมืองโดยเร็วที่สุดจะดีกว่า อีกทั้งให้ดีที่สุดฝังค่ายทหารชายแดนก็ต้องแจ้งให้รู้ด้วย กลัวเพียงโจรทั้งสองกลุ่มจะติดต่อกับหรือสมคบคิดกัน ทะเลใต้มั่งคั่งอุดมสมบูรณ์มาแต่ไหนแต่ไร ไม่ว่าอาวุธ เหล็กหลอม หรือเกลือต่างก็มีพร้อมสรรพอีกไม่นานเมื่อฤดูร้อนอันอบอ้าวผ่านพ้น อากาศก็จะเริ่มเย็น ชาวหมางตะวันตกขอบนวยจั้งหะเก็บผลผลิตในฤดูใบไม้ผลิมาจู่โจมพวกเราที่สุด หากครั้งนี้พวกเขาซื้ออาวุธจากคนทางทะเลได้แล้วกองทัพเรายังดูเบาศัตรูชั่วคราว เป็นไปได้มากกว่าจะเกิดการระบาดเจ็บล้มตายครั้งใหญ่ จำต้องกันไว้ก่อนตั้งแต่เนิ่นๆ เป็นดี"

นายอำเภอไหลเหงาอายุอานามไม่น้อย รับผิดชอบในพื้นที่นานหลายปี เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกับชาวบ้านในอำเภอมาเนิ่นนาน กล่าวอย่างไม่เกรงใจ

ประโยคหนึ่งคือเขาเห็นเด็กกลุ่มนี้ค่อยๆ โตขึ้นมาตั้งแต่สมัยยังเป็นเด็กอมมือ ถ้าไม่พูดถึงฐานะ อวินจิวเรียกนายอำเภอว่า 'ท่านลุง' คำหนึ่งก็ยั้งได้เลยด้วยซ้ำ ดังนั้นนายอำเภอจึงไม่คิดว่าอวินจิวจะประสงค์ร้ายต่อตน หลังได้ฟังก็ตัดสินใจรายงานเรื่องนี้สู่เบื้องบนทันที

ตอนออกมาจากที่ว่าการอีกครั้ง อวินจิวออกมาล่ำพัง

ทรงหลังเลิกคิ้วให้เขา อวินจิวยิ้มพลาบพยกหน้า "นายอำเภอเข้าใจความร้ายแรงของเรื่องนี้แล้ว เขาออกหน้าจัดการด้วยตนเอง อีกไม่นานย่อมได้ข่าว"

ทรงหลังรับคำเสียงหนึ่ง สายตาเหม่อมองท้องฟ้านอกโถง สีหน้าติดจะขบขัน

อวินจิวนึกว่าเขากังวลจึงเอ่ยว่า "หากคนเหล่านั้นเป็นโจรจากทะเลใต้จริง พวกเขามาที่สี่เปี่ยของพวกเราย่อมมีเป้าหมาย อำเภอไหลเฉิงเป็นอำเภอติดชายแดนอำเภอแรก หากชายแดนแตก ชาวบ้านทั้งเมืองไม่พินต้องตกเป็นเชลยของทัพศัตรู ชาวหมานโหดเหี้ยมโดยกำเนิด ถ้าพวกมันรุกรานย่อมต้องฆ่าล้างเมืองอย่างไม่ต้องสงสัย ถึงเวลานั้นจึงจะเป็นนรกบนดินอย่างแท้จริง ผลที่ตามมาที่ข้านี้บอกยังเป็นเช่นนั้น ยิ่งไม่ต้องกล่าวถึงท่านนายอำเภอแล้ว วางใจเถิด นายอำเภอของพวกเราไม่ใช่ขุนนางชั่ว"

เขาเป็นขุนนางที่ดินแดนรกร้างแร้นแค้นนี้ได้อย่างสบายใจ ทั้งยังอยู่ในตำแหน่งยาวนานถึงสี่สิบปี เห็นชัดว่าได้ทำนายอำเภอผู้นี้มิใช่พวกมักใหญ่ใฝ่สูง สอพลอผู้มีอำนาจ การปฏิบัติตนของเขานั้นควรค่าให้เชื่อถือ

ทว่าสิ่งที่ทรงหลังกังวลมิใช่เรื่องนั้น

"เสียวลีบอกว่าคุณเขาเป็นชาวทะเลใต้ ย่อมไม่ผิดพลาดอย่างแน่นอน

แต่เป้าหมายที่พวกเขามาที่นี่ ซ้ำกลับไม่คิดว่าเป็นการสมคบกับชาวหมาน"
อวินจิวตะลึงงัน

ทรงหลังเดินออกไปพลาญเอ่ยว่า "หลังเข้าเมืองก็จับตาดูร้านวันเซียง
หอปาหยางอย่างเอาเป็นเอาตาย ทว่าร้านวันเซียงไม่ได้มีความเกี่ยวข้องกับ
ชาวหมาน"

อวินจิวเพิ่งได้สติกลับมา ก่อนหน้านั้นได้ยินว่าคนเหล่านั้นเป็น
ชาวทะเลใต้ สิ่งแรกที่คิดคือการรุกรานของชาวหมาน เพราะความ
ตื่นตระหนกจึงมองข้ามพฤติกรรมน่าสงสัยต่างๆ นานาของคนเหล่านี้
ที่นอกร้านวันเซียงไปเสียสนิท

"ที่แท้พวกเขามาทำอะไรกันแน่" อวินจิวฉงนฉงาย

ทรงหลังส่ายหน้า จมมือหลิวเสียวหลิเดินไปที่คฤหาสน์หนึ่งกอง

ยามนี้เอง ณ ศาลาของเรือนข้างภายในคฤหาสน์หนึ่งกอง
เด็กหญิงตัวน้อยตัวมเตี้ยมที่ในอ้อมแขนกอดหมั่นโก๋กอนโตเอาไว้
ทรุดนั่งที่ริมศาลา มองดูปลาทองที่ว่ายไปมาในน้ำพลาญพุดกับทะเลสาบ
สีเขียวมรกต

"เจ้าปลาน้อย...เจ้าปลาน้อย พวกเจ้ารู้จักปลาในสีทองหรือไม่ ถ้ารู้จัก
ช่วยเอาหมั่นโก๋นี้ไปให้ปลาในสีทองได้หรือไม่"

เด็กหญิงตัวน้อยคิดจะโยนหมั่นโก๋ลงน้ำ ทว่ากลับลังเลอยู่บ้าง
สุดท้ายก็ไม่ได้ทำเช่นนั้น เปลี่ยนไปวางหมั่นโก๋บนดินริมตลิ่งแทน

"เจ้าปลาน้อย...เจ้าปลาน้อย ถ้าปลาในสีทองหิวแล้วเจ้าบอกมันว่า
ข้าวางหมั่นโก๋ไว้ที่นั่นนะ ต้องให้มันมากินให้ได้ ต้องมากินให้ได้เสียวนะ"

กล่าวจบเด็กหญิงตัวน้อยก็ย่นร่าก้นยืนขึ้นอย่างโง่งนงเง จากนั้นก็

เดินเตาะเตาะออกไปจากศาลา

ครั้นเด็กหญิงตัวน้อยหายลับไปแล้ว โหลวชิงที่ซ่อนตัวอยู่ในน้ำถึงได้ไพล่ขึ้นมา มองหมั่นโถวที่ห่อด้วยถุงผ้าบนตลิ่ง ขมวดคิ้วเข้าหากันแน่น

ปลาไม่อาจขึ้นมากินหมั่นโถวบนตลิ่งได้เอง เด็กหญิงผู้นี้หมายความว่าอย่างไร

นางรู้ว่าข้าวอยู่ที่นี้ เลยนำของกินมาให้?

ไม่ต้องกล่าวถึงว่าเด็กคนนี้อายุยังน้อยนัก มีความคิดความอ่านของตนเองแล้วหรือไม่ว่า แต่ต่อให้มี เหตุใดนางต้องทำเช่นนี้ด้วยแล้ว

โหลวชิงครุ่นคิดอยู่นาน ในที่สุดก็ได้ข้อสรุปพร้อมกับเผยสีหน้าสลับซับซ้อน การกระทำทั้งหมดของเด็กหญิงในยามนี้ต้องได้รับคำสั่งมาจากผู้ใหญ่ว่าบางคนเป็นแน่ ฉะนั้นเรื่องที่ข้าจากไปแล้ววกกลับมาซ่อนตัวใต้ทะเลสาบใหม่นั้นก็ถูกคนของคฤหาสน์หนึ่งกงสังเกตพบอีกแล้วหรือ

กล่าวตามจริง เขากับโหลวเสวี่ยซ่อนตัวอยู่ที่นี้ไม่ได้คิดเป็นศัตรูกับคนของคฤหาสน์หนึ่งกง เป้าหมายของพวกเขาตั้งแต่แรกเริ่มก็คือคฤหาสน์เซียวกงที่ตั้งอยู่ติดกับคฤหาสน์หนึ่งกง คนผู้หนึ่งที่อยู่ในนั้นต่างหากที่เป็นเป้าหมายให้พวกเขาเดินทางมุ่งสู่ทิศตะวันตก ไล่ติดตามตลอดทางมาถึงที่นี้จนต้องมาสูญเสียพวกพ้อง

แต่กระนั้นเพราะยังไม่ถึงจังหวะลงมือ คฤหาสน์หนึ่งกงเล็กๆ แห่งนี้ก็กลับทำลายแผนการของพวกเขาในครั้งนี้ไม่ถ่วงแล้ว ช่างน่าชิงชังเหลือทน!

ทรงเยี่ยเพ็งกลับมาถึงเรือนข้างก็เห็นอาจารย์นั่งตากลมอยู่ข้างก้อนหินยักษ์

เด็กหญิงน้อยวิ่งไปหาอย่างเบิกบาน ผิงศีรษะกับอ้อมแขนผู้อาวุโส

จู่เวินซงอุ้มเจ้าหนูน้อยช่างอေးชะผู้ขึ้นมานั่งตัก ได้ถามว่า "โอ้วโอ้ว ไปทำอะไรมาหรือ"

"เอาหมั่นโถวให้ปลาไนสีทองเจ้าคะ" เด็กหญิงน้อยตอบอย่างฮึกเหิม

จู่เวินซงจึงเด็กน้อยด้วยสีหน้าซับซ้อนอยู่ครู่หนึ่ง เกาจุมูกนาง "สมกับเป็นบุตรสาวหลิวเว่ยจิงจริงๆ อายุน้อยนิดก็มีอุบายเต็มท้อง บอกมาซิ เจ้าคิดจะทำอะไร"

หรงเยี่ยมองอาจารย์ด้วยสีหน้าสงสัย กะพริบตาอย่างจุนง

จู่เวินซงโมโห "ยังแกล้งทำไม่รู้ไม่ชี้อีก เหตุใดจึงเอาของกินไปให้คนชั่วเล่า!"

หรงเยี่ยแบ่ปากแย้ง "ปลาไนสีทองไม่ใช่คนชั่ว ปลาไนสีทองเป็นปลา มีวาสนา พิเสี่ยวโมเป็นคนบอก"

"เฮอะ เจ้าเด็กดี๊อ กระทั่งอาจารย์ก็ยังปิดบังหรือ" จู่เวินซงออกแรงบีบแก้มหนูน้อย ดึงพวงแก้มขาวเนียนของเด็กหญิงจนยืดยาวแล้วสั่งว่า "รีบพูดมา เจ้าคิดจะทำอะไรกันแน่"

หรงเยี่ยสลัดหลุดจากมือผู้อาวุโสด้วยความยากลำบาก กุมไบหน้าเล็กอย่างขุ่นเคือง แค้นเสียงขึ้นจุกแล้วเอ่ยขึ้น

"โอ้วโอ้วไม่ชอบอาจารย์ อาจารย์เป็นคนไม่ดี" พูดจบก็จ๋วยจังหวะที่จู่เวินซงจับไม่มั่น ก้าวขากระโดดออกจากอ้อมแขนเขา ทว่าเพราะเด็กน้อยเยาว์วัยเกินไป ขาทรงตัวไม่อยู่จึงพลันเซถลา ตอนที่จะวนจะกระแทกโดน ก้อนหินอยู่รอบมือนั่นเอง จู่เวินซงก็รีบคว้าตัวนางกลับมา ก่อนคิดจะเอ็ดนางอีกประโยค

แต่ภาพจากเสียงอันตรายเมื่อครู่กลับทำให้เมื่อเด็กหญิงน้อยหายตกใจ ก็รู้สึกขวัญหนีดีฝ่อ ผุดเสียงร้องให้ออกมา สะอึกสะอื้นยกใหญ่

จู่เวินซงเห็นดั่งนั้นก็รีบอุ้มนางขึ้นมาถามอย่างตระหนก "เป็นอะไร!
เป็นอะไรหรือไม่ ล้มไปจริงๆ หรือ ไม่โดนมิโซ่หรือ โอ๊ย บรรพชนน้อยของข้า
ไม่ร้องนะ ถ้าท่านพ่อกับพี่ชายเจ้ามาเห็นในสภาพนี้ อาจารย์ปู่ของเจ้ายังจะ
มีชีวิตอยู่ต่อไปได้หรือ โฉ่วโฉ่วเอ๋ย หนูน้อยเอ๋ย เด็กดีเอ๋ย อย่าร้องเลย ขอร้อง
เจ้าหยุดร้องเถิด..."

หรงเยี่ยร้องไห้จนหายใจไม่ทัน ซ้ายยังเรอ จู่เวินซงไม่มีทางเลือกจริงๆ
ได้แต่ส่งนางไปให้จืหนานเจิง

จืหนานเจิงเห็นดั่งนั้นก็ตกอกตกใจ อุ้มเด็กน้อยตบหลังไปพลาง
พุดปლობ เเคราะห์ดีที่จืหนานเจิงเลี้ยงดูหรงเยี่ยมานาน หนูน้อยจำคนได้
นอนในอ้อมแขนท่านปู่หวดพักหนึ่งก็หยุดร้องจริงๆ แต่เพราะก่อนหน้านี้
ร้องไห้นานเกินไป ไข้เรื้อรังแรงมากไป ครั้นหยุดร้องให้ก็สะลึมสะลือ
ผล็อยหลับไปทันที

1604

โฉ่วโฉ่วฟังภานาบุรุษเรื่อง?

จี้หนานเจิงวางเด็กน้อยลงบนเตียงอย่างเบาเมื่อ ครั้นออกมาจากห้อง ก็ชักใช้ไล่เลียงคนผัดพันที่

จู้เวินซิงซิงเอ่ยก่อน "พี่ใหญ่จี้ โฉ่วโฉ่วมีปัญหาจริงๆ นะ ข้าเห็นกับตา นางให้หมั่นไถ่กับคนที่อยู่ในน้ำ นางเป็นเด็กอายุสองขวบเอง จะทำเรื่องนี้ ด้วยตนเองได้อย่างไร นี่ออกจะแปลกประหลาดเกินไปแล้ว"

คำถามชักใช้ของจี้หนานเจิงติดอยู่ในลำคอ เขาลังเลอยู่จิตใจแล้วจึง กล่าวว่า "แล้วเจ้าคิดว่านางเป็นอะไร"

จู้เวินซิงส่ายหน้า "ข้าไม่รู้ เพราะไม่รู้ถึงได้จะถามนาง ปรากฏว่า เจ้าหนูน้อยนี่กลับร้องไห้ ข้ารู้สึกว่านางไม่อยากจะตอบถึงได้ร้อง เด็กคนนี้ ไม่ปกติ ไม่ปกติจริงๆ"

จี้หนานเจิงนิ่งไป ผ่านไปครู่หนึ่งจึงกล่าวว่า "รอรหรงหลังกลับมาแล้ว บอกเขาเสีย"

ตอนทรงหลังกลับมาพร้อมกับหลิวเสี่ยวหลีก็เป็นเวลาเย็นแล้ว พวกเขาไปยังที่ว่าการและไปโรงเตี๊ยมทางเหนือของเมือง ติดตามเจ้าหน้าที่ทางการตลอดทาง ออกประกาศจับไปทั่วเมือง หลังจัดการทั้งหมดเสร็จสิ้นฟ้าก็ใกล้มืดพอดี

ทรงหลังมาที่คุกหาสน์หนึ่งกองเพราะตั้งใจมาจับรอบครัวกลับโรงเตี๊ยม แต่เพราะทรงเยี่ยงวงนอน นายท่านผู้เฒ่าหนึ่งจึงบอกให้พวกเขาไม่ต้องกลับอยู่ค้างคืนที่นี้เสีย แล้วสั่งให้คนไปจัดเตรียมห้องให้แขกทันที

จูเวินซงช่วยโอกาสนี้เล่าการกระทำเมื่อกลางวันของทรงเยี่ยงให้ทรงหลังฟัง อีกฝ่ายฟังจบก็นำเปลี่ยนสียกใหญ่ดังคาด หลิวเสี่ยวหลีฟังอยู่ด้านข้างออกจะรู้สึกมีนงง

"หมายความว่าสองคนนั้นวกกลับมาอีกแล้วหรือ"

"มีแค่คนเดียว เป็นบุรุษ" ต่อให้อยู่ห่างออกมาไกลยิ่ง แต่วรยุทธ์ของจูเวินซงก็เพียงพอให้ยืนยันจำนวนคนในทะเลสาบแม้กระทั่งเพศของผู้นั้นได้อย่างง่ายดาย

หลิวเสี่ยวหลีเผยสีหน้าซับซ้อน มองน้องสาวสุดที่รักที่กำลังนอนกรนบนเตียงด้านหลังม่าน 'ไม่รู้ควรกล่าวเช่นไรดี'

ไม่ว่าในสายตาผู้ใด การกระทำนี้ของทรงเยี่ยงก็ออกจะแปลกเกินไป แปลกประหลาดเกินไปทั้งนั้น แต่เพราะทรงเยี่ยงยังไม่ตื่น พวกผู้ใหญ่แม้มีข้อสงสัยเต็มท้องก็ไม่อาจถามความจริงกับเจ้าตัวได้ ราตรีนี้จึงผ่านไปอย่างคลุมเครือเช่นนี้

เช้าตรู่วันต่อมา ทรงเยี่ยงนอนเร็วจึงตื่นเช้า หลังตื่นก็มองเห็นพี่ชายที่นอนอยู่บนเตียงฝั่งด้านนอก

นางขยับไปใช้นิ้ววอบจิ้มจมูกผู้เป็นพี่ เห็นเขาไม่ตื่นก็ลงจากเตียง
อย่างแผ่วเบา สวมรองเท้าลวกๆ แล้วเดินออกจากห้อง

ลานเรือนในยามเช้าเงียบสงัดต่างจากยามปกติ หรงเยี่ยก้าวขาสั้นๆ
เดินเตาะเตาะไปยังสนามหญ้าเล็กที่อยู่นอกเรือน ไม่นานนักงูสีเขียวเล็กตัวหนึ่ง
ก็เลื้อยคดเคี้ยวมาตามกิ่งไม้ ก่อนจะหย่อนร่างลงบนศีรษะเด็กหญิง

หรงเยี่ยแหงนหน้าร้องเรียกอย่างดีใจ "อาป้า!"

งูเขี้ยวน้อยแลบลิ้นในนางพลงพู่ฟ่อ

หรงเยี่ยเอื้อมแขนสั้นเล็กขึ้นไปคว้าตัวมัน

งูเขี้ยวน้อยไหลตามแขนลงมาสู่ฝ่ามือ จากนั้นก็เลื้อยขึ้นไปพันรอบ
แขนนางไว้หลวมๆ

"อาป้า ข้าให้มันโถกกับปลาไนสีทองแล้ว แต่อาจารย์บ๊อบบอกว่า
ปลาไนสีทองเป็นคนไม่ดี ข้าทำผิดแล้วใช่ไหม"

"ฟ่อๆ..." งูเขี้ยวน้อยชูคอแลบลิ้นในนาง

หรงเยี่ยได้ยินดังนั้นก็พยักหน้า ยิ้มตอบว่า "จริงด้วย อาจารย์บ๊อบ
ไม่เคยเลี้ยงปลาไนสีทอง จึงไม่รู้ว่าปลาไนสีทองต้องกินหมันโถกแน่ๆ เลย"

"โอ้วโอ้ว!" เสียงเย็นชาของบุรุษดังขึ้นเบื้องหลัง หรงเยี่ยหันหน้าไป
มองเห็นบิดากำลังสาวเท้ามาหานางด้วยสีหน้าคลุ้มคลั่ง

หรงเยี่ยร้องเรียกด้วยเสียงอ้อแอ้เจกเช่นเด็กน้อยตามสัญชาตญาณ
"ท่านพ่อ"

ไม่ทันขาดคำบิดาก็เดินมาถึงตรงหน้านาง ยื่นมือไปคว้าจุดตายของ
เจ้างูเขี้ยวน้อยพร้อมทั้งใช้ปลายนิ้วบีบจุดนั้นแรงๆ

ทันใดนั้นงูเขี้ยวน้อยก็แผดเสียงพู่อย่างหวาดกลัว ขดลำตัวแล้วชูหัว
ขึ้นสู่งราวต้องการจะฉกผู้ที่มาจู่โจมมัน

ทรงหลังไม่พูดคำที่สอง บีบหัวอย่างว่องไว หมายถึงควักดึงออกมาให้ได้

ทรงเย้ยเหินว่าเงี้ยวน้อยทุขั้ทรมาณยิ่งยวดกิริยาร้องวิงวอน "ท่านพ่อ! ท่านทำอาปีเจ็บ อาปีถึงขั้นร้องขอชีวิตแล้วนะเจ้าคะ!"

ทรงหลังชะงักกึก จ้องบุตรสาวที่ยืนอยู่ด้านข้างตาไม่กะพริบ เงียบไปครู่หนึ่งจึงถาม "เจ้าได้ยินมันร้องขอชีวิตหรือ"

ทรงเย้ยพยักหน้าทันควัน ตอบว่า "อ้อ ท่านพ่อฟังสิเจ้าคะ มันร้องอีกแล้ว ท่านพ่อ อาปีเจ็บ อาปีเจ็บ!"

หนึ่งชั่วยามต่อมาผู้ที่ถูกขังในกรงกับเด็กหญิงผู้ถูกขังนอกซึ่งโดนตรึงไว้ที่เก้าอี้ ทั้งคู่กำลังเผชิญหน้าการสอบปากคำจากพวกผู้ใหญ่

จื๋นนานเจิงเอ่ยถามคนแรก "ใจ๋ไว๋ฟังภาษาเงี้ยวรู้เรื่อง?"

จื๋นเวินซงถามอีก "เหมือนที่หลิวเว่ยกับเสี่ยวหลีฟังเงินจูพูดเข้าใจอย่างนั้นหรือ"

หลิวเสี่ยวหลีถามคนสุดท้าย "แมงมุกินงูได้หรือไม่ หมู่นี้เสี่ยวฮวาท้องไส้ไม่ค่อยดีเลย"

เด็กหญิงตัวน้อยที่นั่งจมอยู่ในเก้าอี้ตัวมหึมาโอบกอดกรงใบเล็กที่ทำจากลวดเหล็ก ก้มหน้างุดเช่นเดียวกับเงี้ยวน้อยในกรง ดูภายนอกแล้วแสนจะน่าสงสาร

"ตอบ!" ทรงหลังตะคอกเสียงเย็น

ปากเล็กๆ ของทรงเย้ยสั่นระริก ตัวสั่นสะท้านคราหนึ่งก่อนตอบอย่างตะกุกตะกักว่า "มะ...เมื่อวาน พ่อท่านพ่อกับพี่ชายออกไปข้างนอกซะ...ข้าเจ้ออาปี เจ้ออาปีในพงหญ้า...อาปีบอกว่าเจ้านายของมันเป็นอาปี"

หลิวเสี่ยวหลีเล็กคิ้ว "เจ้านายของมันเป็นคนที่ฆ่าทำร้ายจนบาดเจ็บ
เมื่อวานคนนั้นหรือ"

หรงเยี่ยไม่รู้ ก้มหน้ามองงูเสี่ยวน้อยอย่างจนจนาย
งูเสี่ยวน้อยฟังภาษาคนไม่เข้าใจ จ้องมองเด็กหญิงด้วยแวตาสับสน
จากนั้นหรงเยี่ยก็แปลความให้มันฟังเสียงค่อย "พี่ชายถามว่าเจ้านาย
ของอาปี่เป็นใคร"

งูเสี่ยวน้อยคราวนี้ค่อยฟังออก แลบลิ้นเบาๆ สองครั้ง
หรงเยี่ยเฉียงคอ มองพี่ชายพลางตอบว่า "อะ...อาปี่บอกว่าคนที่พี่ชาย
ทำร้ายเมื่อวานคือเจ้านายของมัน"

หลิวเสี่ยวหลีหันมองบิดา
หรงหลิงเงยไปครู่หนึ่ง ก่อนจะลุกขึ้นหยิบกรงไปวางที่โต๊ะ กุมหัวไหล่
บุตรสาว "เจ้าฟังภาษาสัตว์รูเรื่องตั้งแต่เมื่อไร"

หรงเยี่ยกะพริบตาปริบๆ อย่างงงงัน เบ้าปากพูด "พะ...ฟังเข้าใจ
มาตลอด"

"ครั้งแรกที่ได้ยินคือเมื่อไร"

หรงเยี่ยย้อนคิดอดีตใจ จำได้ไม่ชัดเจนอยู่บ้าง จึงแหงนหน้ามอง
ท่านปู่ทวด

จีหนานเจิงตะลึงไป เมื่อปะทะกับสายตาคาดคั้นของหรงหลิง เขาก็
อีกอึกเล็กน้อยอย่างหาได้ยาก "อะ...เข้าใจ..."

จู่แว่นซังสังเกตเห็นความผิดปกติ มองหรงเยี่ยพลางถาม "โอ้วโอ้ว
หมายความว่าครั้งแรกที่ได้ยินคือตอนที่เจ้าอยู่กับท่านปู่ทวดหรือ เป็นเมื่อไร
กัน"

หรงเยี่ยพึมพำเสียงแผ่ว "หมาป่า..."

ทรงหลิงรู้มันตาหกลงฉบับล้น

หลิวเสี่ยวหลิงกระโดดลงจากเก้าอี้วิ่งมา "หมาป่าขาวหรือ! ตอนที่
โง่โง่พูดครั้งแรก จริงด้วย! ตอนนั้นพวกเราไม่รู้เลยว่าเพราะอะไรโง่โง่
ถึงได้พูดว่าหมาป่า มีคนสอนนาง มีคนสอนนางจริงๆ ด้วย! ใครกัน โง่โง่
ใครเป็นคนสอนเจ้าพูดว่าหมาป่า"

ทรงเยี่ยส่ายหน้า นางจำไม่ได้แล้ว

เด็กน้อยหวาดกลัวอย่างยิ่ง ขอบตาแดงเรื่อ มองทุกคนด้วย
แวตารั้วที่เพิ่งขณะถามว่า "โง่โง่...ทำอะไรผิดแล้วใช่หรือไม่"

หลิวเสี่ยวหลิงรีบกอดน้องสาว ตบหลังนางเบาๆ ตอบว่า "ไม่มี
พี่แค่อยากถามให้แน่ชัด โง่โง่พูดกับสัตว์ตัวใดได้บ้าง ยังจำตอนเด็ก
ที่ไฟไหม้เรือนได้หรือไม่ เป็นเพราะมีใครมาบอกอะไร เจ้าถึงได้ไปบอก
ท่านปู่ทวดใช่หรือไม่"

ทรงเยี่ยไม่ตอบคำ ผิงไบหน้ากับอ้อมอกพี่ชาย ความทรงจำของเด็ก
มีขีดจำกัด เรื่องในช่วงวัยไม่รู้ประสีประสา นางจำไม่ได้จริงๆ

ทรงหลิงเห็นบุตรสาวเป็นเช่นนั้นก็คาดเดาต้นสายปลายเหตุได้
เรื่องมากมายที่ในอดีตหาคำตอบไม่พบ บัดนี้กลับกระจ่างแจ้งในชั่วพริบตา

ทรงเยี่ยฟังภาษาสัตว์รู้เรื่อง เหมือนหลิวเว่ยกับหลิวเสี่ยวหลิงระนั้น
พวกเขาเป็นครอบครัวเดียวกันมีพรสวรรค์อย่างเดียวกัน ต่างกันเพียง
หลิวเว่ยกับหลิวเสี่ยวหลิงรับรู้ได้เพียงกระแสจิตของเงินจู ขณะที่เห็นชัดว่า
ความสามารถของทรงเยี่ยเหนือขึ้นไปกว่ามารดาและผู้เป็นพี่ของนางมากนัก

1605

ทรงหลังจึงติด... จึงกินหัว...

หากบอกว่าการสื่อสารระหว่างหลิวเว่ยกับเงินจุเป็นเครื่องยืนยันว่านางคือทายาทของเผ่าหมาป่า เพราะนางครอบครองความสามารถในการแยกแยะภาษาสัตว์ เช่นเดียวกับที่บรรพบุรุษของเผ่าหมาป่ามีในตำนาน เมื่อเป็นดังนี้สายเลือดของทรงเยี่ยเมื่อเทียบกับหลิวเว่ยจึงบริสุทธิ์ยิ่งกว่าอย่างไม่ต้องสงสัย

ทรงหลังนึกถึงเรื่องในอดีตเรื่องหนึ่งได้ เป็นเรื่องราวเมื่อนานมาแล้ว ยามนั้นเขายังลอยคออยู่กลางมหาสมุทร หลิวเว่ยแบกท้องโตมาตามหาเขาในทะเล ตอนพวกเขาได้พบกันอีกครั้งหลิวเว่ยอยู่ในช่วงกำหนดคลอดพอดี หลังจากนั้นหลิวเว่ยก็บอกเขาว่านางเคยฝัน ในฝันมีคนบอกนางว่าบุตรสาวจะนำพานางไปพบหน้าครอบครัว

ในความจริงเรื่องราวก็ช่างบังเอิญถึงเพียงนั้น วันเกิดของทรงเยี่ยก็คือวันที่พวกเขาสามีภรรยาได้พบกันอีกครั้ง

หลังจากพวกเขาระหกระเหินมาถึงแคว้นเซียนเยียนแล้ว จากคำบอกเล่าของหลิวเสี่ยวหลี หรงเยี่ยเองก็จับพลัดจับผลูได้พบท่านปู่ทวดเป็นคนแรกอีกเช่นกัน

ความฝันในอดีตนานแสนนานนั้นประหนึ่งคำใบ้ที่บอกให้ทราบเรื่องราวในอนาคต ทั้งยังเป็นนิมิตดีด้วยการดำรงอยู่ของหรงเยี่ยสำคัญยิ่งยวดเกินกว่าที่ทุกคนจะคาดคิด

หรงหลังกระวนกระวายอยู่บ้าง เจกเซนที่ท่านตากังวลว่าหลิวเสี่ยวหลีเหลียวฉลาดเกินไปจะนำภัยมาสู่ตน

ก่อนหน้านี้เพราะหรงเยี่ยสัตย์ซื่อไร้เดียงสา หรงหลังที่รู้สึกยินดีที่นางซื่อดีเกิดมามีวาสนา ยามนี้ก็อดว่าอุ่นใจไม่ได้

เด็กที่ฉลาดปราดเปรื่องเกินไป มีความสามารถมากเกินไป ล้วนมีแนวโน้มจะเป็นเรื่องดี

บรรยากาศในห้องผ่านไปนานยังคงไม่อาจสงบลง กระทั่งไม่รู้ว่ามีคนผ่านไปนานเท่าไร ก่อนที่จู่แว่นซางจะเดินมาตบไหล่ลูกศิษย์แล้วกล่าวปลอบโยน

"เรื่องนี่ยังจำต้องวางแผนระยะยาว เจ้าอย่าเพิ่งทำให้เด็กเสียขวัญ"

หรงหลังขมวดคิ่วรับคำเสียงหนึ่ง ให้หลิวเสี่ยวหลีพาหรงเยี่ยออกไปข้างนอกก่อน

เกิดเรื่องหนักหนาเช่นนี้กับหรงเยี่ย ทว่าหลิวเว่ยไม่อยู่ หรงหลังถึงขั้นไม่รู้ว่าจะเมื่อได้พบกันอีกครั้งเขาจะอธิบายต่อนางอย่างไร

ไม่ต่างจากหรงหลัง หลิวเว่ยแม้รู้สึกเสมอว่าหรงเยี่ยเชื่อซำจนค่อนข้างน่ากลัว ทว่า 'คนเขลาย่อมมีความสุขของคนเขลา' นางเชื่อมาตลอดว่าคำกล่าวนี้มีเหตุผล

สถานการณ์ยามนี้เปลี่ยนเป็นซับซ้อนขึ้นทันตา และความสามารถที่ยากวิเคราะห์หว่านเป็นโชคหรือเคราะห์นี้ หากเทียบกับความขลาดเขลาของหญิงเย้ยแล้ว ในสายตาของผู้ใหญ่ก็เห็นชัดว่าเป็นเรื่องที่ร้ายแรงถึงชีวิตมากกว่า

หรือให้พูดอีกอย่างคือหากวันนี้นางถูกงูเขี้ยวฉกตัวหนึ่งล่อลวงให้เดินไปที่ทะเลสาบคนเดียว อยู่ตามลำพังกับโจรซึ่งอยู่ได้น้ำ พຽນนี้นางก็สามารถฟังคำยุยงของสัตว์อื่น กระทำเรื่องที่น่าไปสู่อันตรายที่มากกว่านี้ได้

หากความสามารถนี้อยู่กับหลิวเสี่ยวหลี้อย่างพอทำเนา หลิวเสี่ยวหลี้อมีทักษะการคิดวิเคราะห์และทักษะในการควบคุมตนเองมากพอ ทั้งหมดเป็นสิ่งที่หลิวเว่ยสั่งสอนเขามา แต่หญิงเย้ยกลับไม่เหมือนกัน นางต่างจากบิดามารดา ต่างจากพี่ชาย นางเขลาอย่างโดดเด่นเป็นหนึ่ง คัมภีร์สามอักษรฉบับนี้ก็ยังอ่านไม่ออก ยิ่งไม่ต้องกล่าวถึงท่องจำด้วยซ้ำ หญิงเย้ยเป็นเด็กที่มึนทึบธรรมดาผู้หนึ่ง ทั้งหลงง่ายและบาดเจ็บได้ง่าย

ที่สำคัญคือผู้อื่นหลอกนาง พวกเขาในฐานะผู้ใหญ่คอยดูอยู่ด้านข้าง ยังไม่แน่ว่าจะรู้ได้ เพราะวจาเหล่านั้นมีเพียงหญิงคนเดียวที่ได้ยิน ต่อให้พวกเขาเดา ก็ไม่อาจเดาความเป็นมาเป็นไปออก

หญิงหลิวยังคงคิดยั้งลิ้นหวัง กุมศึกระด้วยความรู้สึกอันหนักอึ้ง รู้สึกอยู่ไม่ว่าวายว่าหากหลิวเว่ยกลับมา นางอาจร่ำร้องขอหย่ากับเขาก็เป็นได้ อย่างไรก็ตามเสียทุกครั้งที่หลิวเว่ยต้องการจะสอนหญิงเย้ยด้วยวิธีการเดียวกับหลิวเสี่ยวหลี เขาก็เป็นคนแรกที่เข้าไปขวางเสมอ

เรื่องราวเกิดขึ้นแล้วไม่อาจเปลี่ยนแปลง ต่อให้ทั้งผู้ใหญ่ผู้เยาว์ในครอบครัวล้วนไม่เต็มใจยอมรับ ความจริงยังคงเป็นดังนี้

ยามนี้เรื่องสำคัญเร่งด่วนแท้จริงมิใช่ปัญหาเรื่องทรงเยี่ย ทว่าเป็น
งูเขียวน้อยตัวนั้นและเจ้านายของมัน

ทรงหลังไม่อยากให้ทรงเยี่ยพูดคุยกับเจ้างูเขียวร่อนน้อยนั้นอีก ทว่า
ผลของการตามล่าตัวทั่วเมืองเมื่อวานเป็นการคว้าน้ำเหลว เมื่อคืน
เขากลับไปดูที่ทะเลสาบเล็กนั้นอีกครั้ง คนได้ทะเลสาบจากไปแล้ว ไม่พบ
ร่องรอยใดๆ

ในสภาวะกลืนไม่เข้าคายไม่ออกเช่นนี้ การมีพวกพ้องของฝ่ายตรงข้าม
ในกำมือแลดูจะสำคัญเป็นพิเศษ

หากงูเขียวร่อนน้อยนั้นยินดีเล่าเรื่องเกี่ยวกับเจ้านายมันเพิ่มเติม
พวกเขาก็จะเข้าใจความจริงทั้งหมดได้เร็วขึ้นโดยไม่ต้องสงสัย

ทรงหลังเชี่ยวชาญการสอบสวน แต่เขาไม่เข้าใจภาษาสัตว์ ด้วยเหตุนี้
การสื่อสารกับงูเขียวร่อนน้อยจึงต้องทำผ่านทรงเยี่ยเท่านั้น

แต่คำพูดบางคำกลับไม่อาจพูดให้ทรงเยี่ยฟังได้

ทรงหลังคิดไม่ตกอย่างมาก

"เข้าไปเอง" จี๋หนานจึงเห็นหลานเขยลำบากใจก็ถอนหายใจก่อน
เสนอตัวรับหน้าที่นี้เอง "ข้ากับแม่ทัพชราเก่อนับว่าเป็นสหายเก่ากัน หาก
เป็นโจรสลัดจากทางใต้จริงๆ ข้าจะเขียนจดหมายส่งให้เขาด้วยตนเอง"

ในเมื่อท่านตากล่าวเช่นนี้ ทรงหลังจึงตกลงให้อีกฝ่ายลองดู แต่อย่างไร
ที่นี้ก็คือคุณหาสน์หนึ่งกง เป็นบ้านผู้อื่น

เขาคุ่นคิดก่อนตัดสินใจกล่าวขอตัวกับนายท่านผู้เฒ่าหนึ่ง ไม่ว่า
ในครอบครัวตนจะมีเรื่องใด กลับโรงเตี๊ยมก่อนค่อยว่ากัน

แต่นายท่านผู้เฒ่าหนึ่งกลับไม่ยอมให้พวกเขาจากไป เรื่องที่เมื่อคืน
โจรจากไปแล้วกลับมาอีก พาให้เจ้าตัวที่ตระหนกตกใจอยู่ก่อนแล้ว

ยิ่งขวัญหนีดีฝ่อ วันนี่ถึงขั้นมาปรากฏกายเบื้องหน้าทรงหลังด้วยสภาพได้ตา
ดำคล้ำ อ่อนเปลี้ยเพลียแรง

ทั้งสองสนทนากันได้ไม่กี่ประโยค นายท่านผู้เฒ่าหนึ่งก็ชอบตาแดงเรื่อ
ประโยคเกริ่นนำของทรงหลังถูกขัดกลางคันหลายครั้ง

"พักต่ออีกสองวันเถิด อย่างน้อย...จับคนพวกนั้นให้ได้ก่อนค่อยไป..."

เนื่องจากภายในคฤหาสน์หนึ่งคงมีความลับซ่อนอยู่มากมาย
เป็นทุนเดิม นายท่านผู้เฒ่าหนึ่งเฝ้าคฤหาสน์หลังนี้ไว้มีแรงกดดันไม่น้อย
ยามนี้ยังเกิดเหตุคนนอกบุกเข้ามา ผู้ชราที่เหนื่อยล้าทั้งกายใจเวลานี้ราวกับ
แก้ตัวลงสิบปีในหนึ่งราตรีกระนั้น

สุดท้ายก็เป็นผู้หลักผู้ใหญ่คนหนึ่ง ต่อให้ทรงหลังไม่รู้จำมักคุ้นกับ
นายท่านผู้เฒ่าหนึ่ง แต่ก็ไมอาจเฝ้าเฉยได้ในเวลาเช่นนี้

อย่างไรก็ตามหากว่ากันตามจริง นายท่านผู้เฒ่าหนึ่งก็นับเป็น
เครื่องมือที่ทางๆ ทางอ้อมของหลิวเว่ย

ด้วยความสนใจทรงหลังจึงตกปากรับคำในที่สุดว่าจะอยู่ต่ออีกสองวัน
เร่งตามจับตัวคนให้ได้โดยเร็ว

หลังทรงหลังกลับมาที่ห้องก็บอกท่านดาว่าพวกตนยังไม่กลับไป
โรงเตี๊ยมก่อนชั่วคราว จี้หนานจึงครุ่นคิดอยู่เป็นนาน จากนั้นจึงหิ้วกรง
เจ้างูเขียวน้อยไปหาทรงเยี่ย

ในเวลาเดียวกันนี้ทรงเยี่ยที่พี่ชายรับมาดูแลกำลังหิวจนให้เสี่ยวฮวา
เสี่ยวฮวาเป็นแมงมุมขน บนหลังมันมีขนสั้นฟู บางครั้งถ้า
หลิวเสี่ยวหว้างก็จะสาขงนให้เสี่ยวฮวาครั้งหนึ่งหรือสองครั้ง แต่ทรงเยี่ย
เป็นองค์หญิงน้อย เห็นว่าพี่ชายใช้มือสาขงนั้นสงเดขเกินไป นางจึงใช้หวีเล็ก

ของตนสงให้เสียวสวแทน

ตอนจึ้นนานเจิงไปถึง เห็นว่าเจ้าแมงมุมพิษหน้าตาน่ากลัวบนมือเล็ก
ขาวนุ่นของทรงเยี้ยตั้นแล้ว และกำลังจ้องเขาตาไม่กะพริบ

จึ้นนานเจิงนั่งลงถามว่า "โอ้วโอ้วก็ฟังเสียวสวพุด้รู้เรื่องหรือ"

ทรงเยี้ยกลับส่ายหน้า หวีแสดกลางขนบนหลังเสียวสวแล้วตอบ
"เสียวสวพุด้ไม่ได้"

หลิวเสียวสวเองก็เพิ่งรู้เรื่องนี้ เขาเจ็บปวดใจเบาๆ "เสียวสวเป็น
แมงมุมใบ้หูหนวก ขอเพียงมันนอน ต่อให้สภาพแวดล้อมเสียงดังเอะอะ
ปานใดมันก็ยังหลับได้..."

เสียวสวไม่ได้เป็นใบ้หูหนวกตั้งแต่เกิด จากการสังเกตของ
หลิวเสียวสว น่าจะเพราะต่อมพิษในตัวเสียวสวกลายเป็นพิษ ส่งผลให้
ความสามารถในการวิเคราะห์เสียงของมันต่ำลง

พุด้ตามตรง หลิวเสียวสวเองก็รู้สึกกระหายอยากจะมีอยู่ตึงๆ
ถ้าไม่ใช่ว่าเสียวสวอยู่ข้างกายมาหลายปี เขาคงห้ามใจไม่อยู่ผ่าต่อมพิษ
ของเสียวสวออกมาศึกษาไปแล้ว

จึ้นนานเจิงขยิบตาให้หลิวเสียวสว กำชับว่า "พาเสียวสวออกไป
ข้าจะคุยกับน้องสาวเจ้าหน่อย"

หลิวเสียวสวรู้ความหมายของท่านปู่ทวด จึงรับเสียวสวกลับมา
วางไว้บนศิระะตน ก่อนจะหมุนตัวก้าวออกจากห้อง

จึ้นนานเจิงวางงูเหี้ยบนถาดบนโต๊ะหินด้วยท่าทางเคร่งเครียด
ทรงเยี้ยที่นั่งอยู่บนเก้าอี้หินรู้สึกไม่ได้รับความเป็นธรรมเล็กน้อย นางมอง
อาบิที่อยู่ตรงอย่างหวาดหวั่น ไม่รู้ว่าท่านปู่ทวดคิดจะทำสิ่งใด

1606

ไฟแรงเกินไหมหรือไม่ว่า หรือจะถูกแล้วจริงๆ นะ

"โอ้วโอ้ว เจ้าถามอาปี้สักนิดว่าบ้านของอาปี้อยู่ที่ใด" จี๋หนานเจิง
เอ่ยปาก

หวังเยี่ยล้งเลอยู่จิตใจ พูดทวนคำถามของท่านปู่ทวด แต่งูเขี้ยวน้อย
ในกรงกลับไม่ตอบสนอง

หวังเยี่ยมองท่านปู่ทวด บัญปากพูด "อาปี้ไม่ตอบ"

จี๋หนานเจิงคาดเดาได้ว่าจะเป็นเช่นนี้ ตีหน้าเคียดเอ่ยว่า "เจ้าบอกมัน
เสีย ค็นนี้พวกเราจะกินน้ำแกงงูกัน"

หวังเยี่ยไม่เคยกินน้ำแกงงูมาก่อน นางไม่รู้ว่าอร่อยหรือไม่ กระนั้น
ก็ยังคงพูดให้อาปี้ฟังอย่างสัตย์ซื่อ

จากนั้นพลันเห็นอาปี้ชูคอทันใด แลบลิ้นขู่ฟ่อใส่ผู้ชรานอกกรง
สองตาทอแววเยือกเย็นและอันตราย

หวังเยี่ยเห็นดั่งนั้นก็ย่นคิ้ว ตบกรงที่หนึ่ง "อาปี้ห้ามขู่ท่านปู่ทวดนะ

ท่านปู่ทวดรักแล้วก็ตามใจโฉ่วโฉ่ว อาปี่ท่านปู่ทวด โฉ่วโฉ่วจะไม่ชอบอาปี่แล้ว"

คล้ายเป็นเพราะฐานะของงูเขียวอ่อนถูกเปิดเผย เมื่อเป็นดังนี้จึงปล่อยเลยตามเลย ไม่คิดเสแสร้งเป็นสหายแสนดีของเด็กหญิงอีก แลบลิ่นชูป่อใส่นางไปด้วยอีกสองที

คราวนี้ทรงเยี้ยชักจูงแล้ว "ท่านปู่ทวดไม่กินอาปี่แน่นอน แต่คำพูดของท่านปู่ทวดอาปี่ต้องฟัง ท่านปู่ทวดเป็นคนที่มีความรู้มากที่สุดในบ้าน ท่านแม่ยังต้องฟังท่านปู่ทวด ถ้าอาปี่ดื้อก็ไม่ใช่เด็กดีแล้วนะ พี่ชายบอกว่าถ้าไม่เป็นเด็กดี ตอนกลางคืนนอนหลับปีศาจจะมาจับกิน"

งูเขียวอ่อนเหลืออดที่จะพูดจาไร้เดียงสาเช่นเด็กๆ กับเด็กหญิงเต็มทน มันพลันหมุนลำตัวหันหางใส่หาง ร่างท่อนบนที่ท่าพ่อก็ค่อยๆ ลดต่ำลงมาขดเป็นวงกลมแทน

หนนี้จันทานเจิงยังไม่ทันพูดอะไร ทรงเยี้ยกลับโกรธขึ้นมา กระโดดลงจากเก้าอี้หิน ซึ่งตาใส่งูเขียวอ่อนในกรงพลางพูด "โฉ่วโฉ่วไม่ชอบอาปี่แล้ว"

ขาดคำก็เดินเตาะเตะ กระพืดเท้าเข้าห้องด้านในไป

จันทานเจิงเห็นดังนั้นก็เลิกคิ้ว สายตาจ้องนิ่งที่ร่างเจ้างูเขียวอ่อนอย่างพิณิจพิจารณา จากนั้นก็ยืนขึ้นอย่างสงบนิ่ง หิ้วกรงเดินไปห้องครัว

ที่แรกงูเขียวอ่อนยังเยื่อหยิ่งทะนงตน ทำท่าทางไม่ยอมจำนนอย่างเด็ดขาด แต่ครั้นจันทานเจิงสั่งคนให้เริ่มต้มน้ำแล้วหยิบมีดที่ใช้สำหรับถลกหนังงูออกมา ทำท่าทำทาง เจ้างูเขียวอ่อนก็เริ่มกระวนกระวายแล้ว

มันแลบลิ่นใส่ผู้ชราฟ่อๆ...

จันทานเจิงไม่นำพา ดวงตาไม่มองเจ้างูเขียวอ่อนเลยสักนิด เพียงจับจ้องที่น้ำในหม้อ รอ น้ำเดือด

งูเขียวน้อยแผดเสียงจนคอแห้งผาก มันร้องเสียงแหบแห้งอยู่ครู่หนึ่ง เมื่อเหนื่อยก็ขดตัวกลมเอาร่างขิดติดผนังกรง ยันร่างอยู่ในมุมกรง ทำท่าประหนึ่งตีให้ตายก็จะไม่ออกมา

ผ่านไปอีกสักพักมันออกมาหรือไม่ล้วนไม่สำคัญแล้ว เพราะจื๋หนานเจิงพลิกกรงไปอีกด้านหนึ่ง เทมันใส่น้ำร้อนตรงๆ

งูเขียวน้อยตื่นสับสนอย่างบ้าคลั่ง พริบตาเดียวก็จะกระดอนเต็งออกจากหม้อ

จื๋หนานเจิงตาเร็วมือไว ปิดฝาหม้อทันควัน เสียงซู่ฟู่ๆ ยังคงดังต่อเนื่องอยู่ริมโสตผ่านทางฝาหม้อ

งูตายยาก ต่อให้พันเป็นสองท่อนก็ยังดิ้นรนต่อไปได้อีกระยะหนึ่ง ด้วยเหตุนี้ผ่านไปราวหนึ่งเค่อ เมื่อจื๋หนานเจิงเปิดฝาหม้ออีก ในสายตาของเขาเจ้างูเขียวน้อยจึงตัวแดงทั้งตัว ลมหายใจวาวริน ลอยอยู่บนเหนือน้ำ ไม่มีแม้แต่แรงจะกระดิกกระเดี้ย

จื๋หนานเจิงหยิบกระชอนมาตักงูใส่กลับเข้าไปในกรง จ้องดูมันผ่านกรง งูเขียวน้อยใช้เวลาฟื้นตัวอยู่นานยังคงไม่มีทีท่าว่าจะดีขึ้น จื๋หนานเจิงรู้สึกไม่มั่นใจอยู่บ้าง เป็นเพราะไฟแรงเกินไปหรือไม่ หรือจะสุกแล้วจริงๆ นะ

ตอนเขายังคลางแคลงใจอยู่นั้น งูเขียวน้อยพลันกระเดิงตัว ใช้กำลังเหือกสุดท้ายคำรามใส่จื๋หนานเจิงราวกำลังขู่ขวัญ

จื๋หนานเจิงเห็นมันมีท่าทีเช่นนี้ก็กว้างใจ ทรวดนึ่งที่เก๋อ๊อดด้านข้างอย่างสบายอารมณ์ ผิวปากร้องเพลงพื้นบ้านด้วยท่าทางไม่ใส่ใจ

ตอนที่หิวงูเขียวน้อยกลับไปให้หงเฮี่ยแปลความอีกหน ท่าทีของมันก็ดีขึ้นอีกไซ้

หงเฮี่ยยังจำได้ว่าอาปี้เคยด่าทอท่านปู่ทวด จึงไม่สมัครใจพูดคุย

กับอาปี้ แต่ท่านปู่ทวดเรียกนางมา นางต้องเชื่อฟังเขา สุดท้ายจึงมาอยู่ดี
ครั้งนี้เมื่อถามอาปี้เกี่ยวกับบ้านของมันเป็นอยู่ที่ใด อาปี้ก็ยอมพูดแล้ว
"เหลียวใจ อำเภอมู่หลาน" หรงเยี่ยพูดจบก็มองท่านปู่ทวดด้วยสายตา
สับสน ถามว่า "ที่นั่นคือที่ใดหรือ"

เหลียวใจอยู่ติดกับเหลียงเจียง อยู่ช่วงต้นของแม่น้ำอันเจียงไม่ไกล
จากทะเล พวกโจรสลัดกับโจรแม่น้ำปรากฏตัวอยู่ในแถบนี้ทั้งสิ้น

ถึงอย่างไรก็เป็นคนที่เคยเป็นขุนนางในราชสำนัก จี้หนานเจิงคุ้นเคย
กับภูมิศาสตร์และเรื่องราวในท้องถิ่นของแคว้นเซียนเยียนเป็นอย่างดี

"เจ้านายมันชื่ออะไร"

หรงเยี่ยถามอาปี้อีกครั้ง

ครั้งนี้งูเขียวน้อยลั่นเลอยู่นานยิ่ง ก่อนจะอุบอิบตอบออกมา

"ปู่ลา?" ตอนหรงเยี่ยพูด นางเองยังรู้สึกแปลกชอบกล

ทว่าหลังได้ยินคำนี้ จี้หนานเจิงเหลือบตาขึ้นทันใด "เผ่ามู่ลา?"

หรงเยี่ยรีบร้อนพยักหน้า "ใช่ๆ อันนี้"

เผ่ามู่ลาไม่ใช่ชนเผ่าในแคว้นเซียนเยียน เป็นเผ่าใหญ่เผ่าหนึ่ง
ของแคว้นจินหยางซึ่งตั้งอยู่อีกฟากหนึ่งของทะเล ผังตรงข้ามกับ
แคว้นเซียนเยียน แคว้นจินหยางเป็นแคว้นใต้อาณัติของแคว้นเซียนเยียน
ส่งเครื่องบรรณาการขึ้นไปทุกปี เคารพนบ้น้อมต่อแคว้นเซียนเยียนยิ่งนัก

ฉะนั้นพวกโจรสลัดไม่ใช่คนของแคว้นเซียนเยียนแต่เป็นชนเผ่าจาก
ภายนอกกระนั้นหรือ

กระทั่งอาจเป็น...ราชินิกุลแคว้นจินหยางเสียด้วยซ้ำ

จี้หนานเจิงจมสู่ภวังค์ความคิด

แคว้นเล็กแคว้นหนึ่งยอมจำนนอยู่ใต้ปกครองของแคว้นใหญ่ นี่หาได้

‘หลัวอ่วย’ แพทย์บิตัวหยิ่งในครอบครัวที่ย่ำแย่
ความสามารถล้าลึกลับ สามารถรับสูตรพลิกศพคนตายด้วยมิดฟ้าตัดเพียงเล่มเดียว
ทว่าโชคชะตากลับเล่นตลกส่งนางทะลุขีดกลับมา
อยู่ในร่างของ ‘คุณหนูใหญ่สกุลหลัว’ ที่ถูกจับให้หมั้นหมายกับท่านอ๋องเจ็ด
แต่นางจะแต่งงานกับคนที่ขี้นุติมเรือนหลังอย่างนั้นได้อย่างไรกัน!
ทว่าเหมือนหนีเสือปะจรเข้ เพราะนางดันถูกท่านอ๋องลอบ ‘ทรงหลิ่ง’ รอบหัวรอบท้าย
จนเกิดเป็นเจ้าก้อนแป้ง ‘หลัวเสี่ยวหลี’ ออกมา เพราะเหตุนี้นางจึงต้องหนีอีกครั้ง
และครั้งนี้นางก็ลอบหนีมาใหม่อย่าง ‘ท่านหลัว’
ที่ออกสืบคดีก็ยังกังขาว่าด้านการแพทย์จนได้รับการขนานนามว่า ‘หมอทอดา’
ต่อมานางถูกส่งให้ไปสืบคดีฆาตกรรมต่อเนื่อง
เพียงแต่การสืบคดีครั้งนี้กลับไม่ได้ง่ายดายดังเช่นที่พามา
เพราะตั้งแต่ได้เจอหลัวหลิ่งผู้นั้นอีกครั้ง ชีวิตนางก็เหมือนถูกผูกติดกับเขา
อย่างไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ คดีที่นางได้พบเจอก็มีความลึกลับซ่อนเร้นมากขึ้นทุกที
ทั้งนางยังสืบพบเบาะแสเกี่ยวกับมารดา ‘จี๋ย่าเซว’
สมาชิกสกุลจี้ที่ถูกฆ่าล้างตระกูลเพราะถูกกล่าวหาว่าเป็นกบฏ
และเพราะแฟนที่ลอบขโมยเพ็ญนั้น จึงถึงเวลาที่นางจะเดินทางกลับไปยังสกุลจี้แล้ว

